

LIBRIS

PIERS PAUL READ

waterloo
books

SUPRAVIETUITORII **din Anzi**

**O echipă de rugby
și 72 de zile de luptă
cu frigul, foamea și disperarea**

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ

Lavinia Branîște

pilot
books
explorer

Mulțumiri	009
Introducere	011
Unu	015
Doi	061
Trei	069
Patru	090
Cinci	103
Șase	163
Șapte	171
Opt	202
Nouă	215
Zece	220
Unsprezece	241
Doisprezece	248
Treisprezece	258
Paisprezece	277
Cincisprezece	293
O discuție cu Piers Paul Read	311
Mărturia supraviețuitorilor	314

Povestea unui grup de tineri uruguayeni care au reușit să se salveze din Anzi, după șaptezeci de zile, a apărut în ziarele din întreaga lume la scurt timp după Crăciunul anului 1972. Pe atunci, locuiam în casa familiei mele din nordul Angliei - mai departe de atât de Montevideo nici că se poate - și când s-a aflat că supraviețuitorii au mâncat trupurile celor morți în accident, am reacționat cu un ușor dezgust. Când editorul meu american, Edward Burlingame, m-a sunat de la New York, sugerându-mi că povestea lor ar putea fi o carte, am respins ideea din start.

Doar datorită insistenței lui Burlingame și unui bilet dus-întors la clasa întâi, fără nicio obligație, am zburat la Montevideo la mijlocul lunii ianuarie pentru a-i întâlni pe supraviețuitori și pentru a mă prezenta ca posibil scriitor al unei relatări autorizate a întâmplării lor. Am fost imediat absorbit de o serie de conferințe și obligații sociale: alte edituri americane mai puternice - printre care Harper & Row și *Reader's Digest* - concureau pentru dreptul de a publica povestea supraviețuitorilor. Îmi amintesc, în special, o petrecere dată de artistul Carlos Páez Vilaró, tatăl lui Carlitos, unul dintre supraviețuitori, în extraordinara casă albă pe care o proiectase chiar el, unde i-am întâlnit pe băieții încă trași la față, pe frumoasele lor *novias*⁰¹ și pe prietenii lor chipeși și unde am băut cocktailuri *pisco*⁰², privind apusul peste Atlanticul de Sud.

Supraviețuitorii alcătuiseră un comitet care să-i sfătuiască cu privire la diferitele oferte. Unii dintre părinți erau împotriva ideii de carte, de orice fel, dar în ziare apăreau tot felul de relatări fanteziste despre calvarul lor, așa că au decis, după cum spun chiar băieții în dedicația de la începutul cărții, „că această carte trebuie scrisă

01 Logodnică, iubită, în spaniolă, în original. (n. trad.)

02 Proșus obținut prin distilarea vinului făcut din struguri fermentați, originar din Chile și Peru, cu arome rafinate florale sau fructate. (n. red.)

și adevărul trebuie cunoscut, din cauza numeroaselor zvonuri despre ceea ce s-a întâmplat în cordilieră”.

Principala preocupare a supraviețuitorilor a fost ca relatarea să nu fie „senzaționalistă” și să se acorde importanța cuvenită semnificației spirituale a suferinței lor. La prima vedere, un romancier englez în vârstă de treizeci și unu de ani, care nu vorbea spaniola și nu scrisese niciodată nonficțiune, era cel mai puțin potrivit dintre scriitorii propuși, în condițiile în care alții, precum Gay Talese, aveau o reputație bine stabilită în domeniu. Cu toate acestea, factorii care ar fi putut să mă descalifice au contat, de fapt, în favoarea mea: eram englez, nu *yanqui*⁰³, eram mai aproape de vârsta lor și, mai presus de toate, eram și eu, ca și ei, romano-catolic practicant.

După aproximativ zece zile de negocieri frenetice, am fost ales de comitet și a fost semnat un acord cu supraviețuitorii. Edward Burlingame, editorul care reușise să mă prezinte în cea mai bună lumină posibilă, a obținut, de asemenea, o concesie - pe care unii dintre supraviețuitori au regretat-o ulterior -, și anume că nu trebuiau să se aștepte ca eu să-mi „încalc conștiința” acceptând orice formă de cenzură asupra variantei finale a cărții.

La începutul lunii februarie 1973, Burlingame s-a întors la New York, iar eu mi-am început documentarea, făcând interviuri cu supraviețuitorii, familiile lor, dar și cu familiile celor care nu s-au întors. Procesul a fost dificil și, uneori, dureros: supraviețuitorii nu au vrut să vorbească nici cu preoții, nici cu părinții, nici cu psihoterapeuții, deoarece mărturisirea ar fi însemnat fie că au păcătuit, fie că încă erau copii, fie că erau *locos* - nebuni! Acum am devenit confidentul, consilierul și confesorul lor și, ca urmare, legătura creată cu subiecții mei a devenit atât de strânsă, încât uneori mă numeau „al șaptesprezecelea supraviețuitor”.

Când m-am întors la Montevideo, în octombrie 1973, cu Edward Burlingame și manuscrisul dactilografiat al cărții *Supraviețuitorii din Anzi*, unii dintre ei au simțit că am abuzat de această încredere. Au fost șocați că am inclus în relatarea mea ceea ce ei

03 Yankeu; nume dat locuitorilor din nord-estul Statelor Unite ale Americii începând cu secolul al XVII-lea., în spaniolă, în original. (n.red.)

numeau „detaliile“ - amănunțele oribile ale bucătăriei lor. Au simțit că au fost portretizați ca niște monștri. Unde am scris că au fost tineri admirabili și curajoși? De ce nu am descris supraviețuirea lor drept un miracol? Apoi, individual, fiecare mă lua deoparte și-mi spunea că, deși descriesem cu acuratețe personalitățile celorlalți cincisprezece, nu reușisem deloc să-l înțeleg *pe el*.

Atmosfera din apartamentul nostru din Hotelul Victoria Plaza era haotică, aproape isterică. Ni s-a spus că, dacă va fi publicată cartea în forma actuală, autorii vor fi lapidați pe străzile din Montevideo. Doar Nando Parrado a rămas calm. Le-am descris metoda pe care o adoptasem în scrierea cărții: povestea era atât de puternică, încât cel mai bine era să fie spusă fără înflorituri. Autorul nu trebuia să-i spună cititorului ce să creadă - cititorul trebuia să decidă singur. „Detaliile“ pot fi șocante, dar dacă nu ar fi fost menționate, oamenii ar fi crezut că pe munte s-au întâmplat lucruri mai rele decât cele descrise în carte.

Supraviețuitorii din Anzi a fost publicată la New York în primăvara următoare și în întreaga lume la scurt timp după aceea. Am fost copleșiți de primirea pozitivă, iar supraviețuitorii care n-au fost nici pe departe lapidați pe străzile din Montevideo au devenit eroi naționali. De-a lungul anilor, cartea s-a vândut în peste cinci milioane de exemplare în cincisprezece limbi, iar în 1992 a fost ecranizată. Dintre numeroasele scrisori pe care le-am primit, niciuna nu i-a criticat pe supraviețuitori pentru ceea ce au făcut. Dimpotrivă: după cum a spus un cititor, această poveste „a unui grup de ființe umane care s-au ridicat, *in extremis*, la înălțimi peste așteptările lor sau ale altora... m-a făcut, cel puțin pe mine, să mă simt mult mai bine decât de obicei că aparțin rasei umane“.

Uruguay, una dintre cele mai mici țări de pe continentul sud-american, a fost întemeiată pe malul estic al fluviului La Plata, ca stat tampon între giganții emergenți Brazilia și Argentina. Geografic, era un ținut plăcut, cu pășuni întinse, pe care vitele pășteau libere, iar locuitorii duceau o viață modestă, fie ca negustori, medici și avocați în orașul Montevideo, fie ca *gauchos*⁰⁴ mândri și neliniștiți în zona rurală.

Istoria uruguayenilor în secolul al XIX-lea e plină la început de lupte dure pentru independență față de Argentina și Brazilia, iar apoi de înfruntări civile la fel de sângeroase între partidele Blanco și Colorado, conservatorii din provincie și liberalii din Montevideo. În 1904, ultima revoltă Blanco a fost înfrântă de președintele Partidului Colorado, José Batlle y Ordóñez, care a instituit apoi un stat secular și democratic care, timp de multe decenii, a fost considerat cel mai avansat și mai luminat din America de Sud.

Economia acestui stat social se baza pe agricultură și creșterea animalelor, iar produsele astfel rezultate erau exportate către Europa. Câtă vreme prețurile la lână, carne de vită și piele au fost ridicate la nivel mondial, Uruguay a fost un stat prosper. Însă, în cursul anilor 1950, valoarea acestor mărfuri a scăzut, iar economia Uruguayului a intrat în declin. Au crescut inflația și rata șomajului, dând naștere multor nemulțumiri sociale. Statul avea mulți angajați care erau prost plătiți: avocații, arhitecții și inginerii - odinioară aristocrația națiunii - nu prea mai aveau de lucru și câștigau prea puțin în raport cu munca lor. Mulți au fost nevoiți să aleagă profesii secundare. Doar cei care dețineau terenuri mai în

interiorul continentului aveau siguranța că o vor duce bine. Restul lucrau ce se iveau, într-un moment de stagnare economică și corupție administrativă.

Ca urmare, a apărut prima și cea mai importantă mișcare revoluționară de gherilă urbană, Tupamaros, a cărei ambiție era să răstoarne oligarhia care guverna Uruguayul prin intermediul partidelor Blanco și Colorado. O vreme, le-a ieșit ce și-au propus. Au răpit și răscumpărat oficiali și diplomați și s-au infiltrat în forțele de poliție, care ar fi trebuit să acționeze împotriva lor. Guvernul a apelat la armată, care a extras fără milă membrii gherilei urbane din casele lor de clasă de mijloc. Mișcarea a fost suprimată. Tupamaros au fost închiși.

La începutul anilor 1950, un grup de părinți catolici, alarmati de tendințele ateiste ale profesorilor din școlile de stat - și nemulțumiți de predarea limbii engleze de către iezuiți -, au invitat Provincia Irlandeză a Fraților Creștini⁰⁵ să înființeze o școală în Montevideo. Această invitație a fost acceptată, iar cinci frați laici irlandezi au venit din Irlanda via Buenos Aires pentru a fonda Colegiul Stella Maris - o școală pentru băieți cu vârste cuprinse între nouă și șaisprezece ani - în suburbia Carrasco. În mai 1955 au început cursurile, într-o casă de pe *rambla*⁰⁶, care se deschidea spre cerul nesfârșit al Atlanticului de Sud.

Deși nu vorbeau spaniolă prea bine, acești frați irlandezi erau bine pregătiți pentru sarcina pe care o aveau acum de îndeplinit. Precum Irlanda, Uruguay era o țară mică, bazată pe o economie agrară. Uruguayenii mâncau carne de vită așa cum irlandezii mâncau cartofi, iar viața se desfășura într-un ritm domol, la fel ca în Irlanda. Fraților le era familiar și modul în care era organizat acel segment al societății uruguayene pe care îl frecventau. Familiile din casele moderne și frumoase construite printre pinii din Carrasco - cea mai dezirabilă suburbie din Montevideo - erau în

05 Congregația Fraților Creștini, denumită uneori și Provincia Irlandeză a Fraților Creștini, este o comunitate religioasă din sânul Bisericii Catolice, fondată de Edmund Rice în anii 1820. (n. trad.)

06 Arteră pietonală principală, în spaniolă, în original. (n. red.)

general numeroase, iar între părinți și copii existau legături puternice, care se mențineau și în adolescență și, apoi, la maturitate. Afecțiunea și respectul băieților față de părinți erau ușor transferate și profesorilor, ceea ce s-a dovedit suficient pentru a menține o bună purtare a elevilor. Prin urmare, la cererea părinților, Frații Creștini au renunțat la nuiua disciplinară pe care o foloseau de obicei.

Ca în Irlanda, în Uruguay exista obiceiul ca tinerii, bărbați și femei, să locuiască împreună cu părinții, chiar și după terminarea studiilor, și nu plecau de acasă până nu se căsătoreau. Frații Creștini se întrebau adesea cum se face că, într-o lume în care animozitatea dintre generații părea uneori a fi chiar spiritul epocii, cetățenii din Uruguay - sau, cel puțin, locuitorii din Carrasco - erau scutiți de acest conflict. Era ca și cum imensitatea toridă a Braziliei la nord și apele noroioase ale fluviului La Plata la sud și vest acționau nu doar ca bariere naturale, ci și ca un înveliș protector, asemeni unui cocon al timpului.

Colegiul Stella Maris n-a fost tulburat nici măcar de mișcarea Tupamaros. Elevii, care proveneau din familii catolice mai degrabă conservatoare, fuseseră trimiși la Frații Creștini pentru că aceștia foloseau metode tradiționale și aveau obiective de modă veche. Sub tutela iezuiților se dezvoltă mai degrabă idealismul, pentru că ei se concentrau pe intelect, în vreme ce sub tutela Fraților Creștini se forma caracterul - scop pentru care se foloseau nu doar pedepsele corporale, la care renunțaseră la cererea părinților, ci și sportul, mai precis rugbiul.

Rugbiul practicat la Colegiul Stella Maris era și este același cu cel practicat în Europa. Pe teren se confruntă două echipe de cincisprezece bărbați. Nu poartă căști sau protecții pentru umeri și nu există rezerve. Obiectivul fiecărei echipe este de a plasa mingea ovală pe linia de țintă apărută de cealaltă echipă sau de a lovi mingea peste bară și printre stâlpii porții în formă de H. Mingea poate fi șutată, purtată sau pasată înapoi. Jucătorul care are mingea poate fi placat de un adversar care se va arunca asupra lui să-l doboare - îl poate prinde de sub umeri, de mijloc sau de picioare. Singura apărare împotriva unei plăcări este să te ferești de adversar sau să folosești *handoff*-ul, adică să-l împingi cu mâna liberă de față sau corp.

Dacă jocul se oprește - de exemplu, atunci când mingea este pasată înainte -, arbitrul fluieră și se formează o grămadă. Înaintașii celor două echipe se așază strâns, sub forma unui crab uriaș. În primul rând, un taloner și doi pilieri își înfig capul și umerii în capul și umerii oponentilor de pe partea cealaltă. În spatele lor vin cei din linia a doua, cu capetele printre fundurile celor din primul rând. Acest berbec uman este ținut împreună de un „lacăt“ în spate și întărit de câte un *flanker* pe fiecare parte.

Mijlocașul la grămadă al echipei care are avantajul aruncă mingea în centru, între cele două echipe, după care talonerul o lovește înapoi sau înaintașii își împing adversarii pentru a-i îndepărta de minge. Apoi, mijlocașul la grămadă o recuperează și o aruncă mijlocașilor, care aleargă înainte, pasând mingea înapoi de-a lungul liniei lor către aripile de trei sferturi, pentru ca aceștia să marcheze un eseu.

E un sport dificil - frumos dacă e practicat cu îndemânare, brutal dacă e practicat cu stângăcie. Un picior rupt sau un nas spart nu sunt neobișnuite. Fiecare grămadă înseamnă lovituri la tibie, fiecare placare lasă jucătorul fără suflu. Pentru a juca în mare viteză timp de o oră și jumătate (incluzând cele zece minute de pauză), e nevoie nu numai de o condiție fizică excepțională, ci și de autocontrol și spirit de echipă. Cel care plasează mingea pe linia de țintă nu e neapărat jucătorul cel mai bun, ci, de cele mai multe ori, ultima verigă din lanț.

Atunci când Frații Creștini au venit pentru prima dată în Uruguay, acolo nu se juca aproape deloc rugby. Erau într-o țară în care fotbalul nu era doar sportul național, ci o pasiune împărtășită de toată lumea. Alături de consumul de carne de vită pe cap de locuitor, acesta era singurul domeniu în care Uruguayul triumfa asupra marilor națiuni ale lumii (a câștigat Cupa Mondială în 1930 și 1950). Ca să le ceri tinerilor uruguayeni să practice un alt sport era ca și cum le-ai fi dat să mănânce pâine și cartofi în loc de ce mănâncă ei de obicei.

După ce au sacrificat un pilon al sistemului lor de educație, renunțând la nuia, Frații Creștini n-aveau de gând să renunțe și la celălalt. Își mențineau convingerea că fotbalul e un sport pentru

oameni temperamentali, în timp ce rugbyul îi va învăța pe băieți să sufere în tăcere și să lucreze în echipă. Părinții au avut obiecții, dar au acceptat și, cu timpul, au ajuns chiar să împărtășească opinia Fraților Creștini cu privire la calitățile acestui sport.

Cât despre fiii lor, aceștia îl practicau cu tot mai mult entuziasm, iar după ce prima generație a trecut prin școală, mulți dintre absolvenți n-au fost dispuși să renunțe nici la rugby, nici la Colegiul Stella Maris. Au venit cu ideea unui grup de alumni, iar în 1965, la zece ani de la apariția școlii, a luat ființă această asociație. Se numea Clubul Old Christians și principala activitate erau meciurile de rugby de duminică după-amiază.

Cu trecerea timpului, aceste meciuri au câștigat în popularitate - chiar au ajuns să fie la modă -, astfel încât în Old Christians veneau noi membri în fiecare vară, ceea ce echivala cu un număr tot mai mare de jucători din care se putea forma o echipă mai bună. Rugbyul a câștigat teren în Uruguay, iar primul cincisprezece al Clubului Old Christians, cu trifoil pe tricou, a devenit una dintre cele mai bune echipe din țară. Echipa a câștigat campionatul național uruguayan în 1968 și din nou în 1970. Ambiția a crescut odată cu succesul. Au făcut o călătorie peste estuarul fluviului La Plata ca să joace împotriva unor echipe din Argentina, iar în 1971 au hotărât să meargă mai departe și să joace în Chile. Pentru ca această deplasare să nu fie prea scumpă, clubul a închiriat un avion de la Forțele Aeriene Uruguayene, cu care să zboare de la Montevideo la Santiago, urmând ca biletele pentru locurile nefolosite de echipă să fie vândute prietenilor și suporterilor. Călătoria a fost încununată de un mare succes. Au jucat cu echipa națională a Chile și cu primul cincisprezece al clubului Old Boys Grange⁰⁷, câștigând primul meci și pierzându-l pe celălalt. În același timp, au avut parte și de o scurtă vacanță într-o țară străină. Pentru mulți a fost prima călătorie în străinătate și prima dată când au văzut crestele acoperite de zăpadă și văile glaciare ale Anzilor. Călătoria a fost

07 Club.sportiv fondat în 1938 de foști elevi ai colegiului The Grange School din Santiago de Chile. (n. trad.)

atât de reușită, încât imediat după ce s-au întors la Montevideo au început s-o planifice pe cea din anul următor.

2

Până la finalul sezonului următor, planurile nu mai erau atât de sigure. Dintr-un exces de încredere, primul cincisprezece al Clubului Old Christians pierduse campionatul uruguayan în fața unei echipe cotate ca inferioară. Prin urmare, unii dintre șefii clubului au considerat că sportivii nu meritau o nouă călătorie în Chile. O altă problemă cu care s-au confruntat a fost ocuparea celor patruzeci și ceva de locuri ale avionului Fairchild F-227 pe care îl închiriaseră de la Forțele Aeriene. Costul închirierii avionului a fost de 1.600 de dolari americani. Dacă cele patruzeci de locuri erau ocupate, fiecare pasager plătea doar vreo 40 de dolari să zboare până la Santiago și înapoi - mai puțin de o treime din tariful comercial. Cu cât rămăneau mai multe locuri libere, cu atât mai mult ar fi trebuit să dea fiecare pasager, plus că trebuiau să facă față și cheltuielilor pentru cele cinci zile în Chile.

Se zvonea că excursia ar putea fi anulată, motiv pentru care cei care voiau să meargă au început să caute amatori printre prieteni, rude și colegi de studii. Argumentele pentru călătoria în Chile erau diverse. Tinerii mai pragmatici care studiau economie erau atrași de experimentul de marxism democratic al președintelui Allende. Cei mai puțin serioși, de promisiunea distracției cu bani puțini. Moneda chiliană, *escudo*, era slabă: dolarul avea un preț ridicat pe piața neagră și, ca delegație sportivă, Old Christians nu ar fi fost obligați să-și schimbe banii la cursul oficial. Sportivii și-au tentat prietenii vorbindu-le despre fetele chiliene frumoase și îndrăznețe de pe plajele din Viña del Mar sau din stațiunea de schi Portillo. Plasa a fost aruncată în larg și a ademenit mama și sora unui băiat și verii mai mari ai altuia. Când a venit termenul de plată

către Forțele Aeriene se vânduseră deja suficiente bilete pentru a acoperi costurile.

În jurul orei șase, în dimineața zilei de joi, 12 octombrie 1972, pasagerii au început să sosească în grupuri mici la aeroportul Carrasco pentru cea de-a doua călătorie a Clubului Old Christians în Chile. Îi aduceau părinții sau iubitele lor, cu mașina sau camioneta, iar vehiculele erau parcate sub palmierii din fața clădirii aeroportului, care, înconjurată de mari suprafețe de iarbă frumos tăiată, semăna mai mult cu un club de golf decât cu un aeroport internațional. În ciuda orei matinale și a fețelor șifonate, băieții erau îmbrăcați elegant, în pantaloni și jachete sport și s-au salutat unii pe alții cu entuziasm și voie bună. Părinții, de asemenea, se cunoșteau între ei. Părea că cei cincizeci sau șaiszeci de oameni care vorbeau și râdeau veniseră în foaierea aeroportului la o petrecere.

În mijlocul larmei, două figuri robuste au rămas calme: Marcelo Pérez, căpitanul primului cincisprezece, și Daniel Juan, președintele clubului, care venise să-i conducă. În mod categoric, Pérez părea fericit. El fusese cel mai entuziasmat de această călătorie în Chile și cel care suferise cel mai mult la perspectiva anulării ei. Chiar și acum, când mai aveau puțin și porneau, fruntea lui se încrețea sub începutul de chelie când cineva îi semnală vreo problemă. Cum ar fi absența lui Gilberto Regules. Băiatul nu se întâlnise cu prietenii săi la ora stabilită, nu venise la aeroport, iar acum, când l-au sunat acasă, n-au primit niciun răspuns.

Marcelo știa că nu puteau aștepta prea mult. Plecarea lor trebuia să aibă loc dimineața devreme, pentru că era periculos să zboare prin Anzi după-amiaza, când aerul cald de pe câmpiile argentinienne se ridica și întâlnea aerul rece din munți. Avionul Fairchild străbătuse deja pista ce lega baza militară învecinată și aeroportul civil.

Băieții care se foiau prin preajmă păreau o adunare pestriță, cu vârste între optsprezece și douăzeci și șase de ani, dar aveau mai multe în comun decât părea la prima vedere. Cei mai mulți dintre ei erau în Old Christians, iar majoritatea celor care nu erau în club fusese la Colegiul Iezuit al Inimii Sacre din centrul capitalei

Montevideo. Pe lângă echipă și suporterii, mai erau prietenii lor, veri ai prietenilor și colegi de la facultățile de drept, agricultură, economie și arhitectură, unde studiau acum mulți dintre membrii Old Christians. Trei dintre băieții erau studenți la medicină, dintre care doi jucau în echipă. Unii dintre ei aveau ferme învecinate în interiorul continentului. Mulți alții erau vecini în Carrasco, întrucât ceea ce aveau cu toții în comun erau clasa și religia. Proveneau, aproape fără excepție, din segmentul cel mai prosper al comunității și toți erau romano-catolici.

Nu toți pasagerii care se înregistrau pentru călătorie la ghișeul Transportului Militar Uruguayan erau în Clubul Old Christians și nu toți erau tineri. *Señora* Mariani, o femeie plinuță de vârstă mijlocie, cumpăraseră un bilet de la Forțele Aeriene pentru a merge la nunta fiicei sale cu un exilat politic în Chile. Mai erau două cupluri de vârstă mijlocie și o fată înaltă și drăguță de vreo douăzeci de ani, Susana Parrado, care stătea la coadă cu mama ei, cu fratele ei Nando, și cu tatăl lor, care venise să-i conducă.

022

După ce a lăsat bagajele, familia Parrado a urcat la restaurantul aeroportului, care dădea spre pistă, și a comandat micul-dejun. La o altă masă, aproape de ei, stăteau doi studenți la economie care purtau haine mai ponosite decât ceilalți, de parcă ar fi vrut să demonstreze că erau socialiști. Erau în contrast cu Susana Parrado, care purta o haină frumoasă din piele de antilopă, căptușită cu blană, pe care o cumpăraseră cu o zi înainte.

Eugenia Parrado, mama ei, se născuse în Ucraina, iar atât Susana, cât și fratele ei erau excepțional de înalți, cu păr fin, blond-castaniu, ochi albaștri și fețe rusești rotunde și blânde. Niciunul dintre ei nu era neapărat fermecător. Nando era zvelt, miop și oarecum timid, iar Susana, deși tânără, drăguță și cu o siluetă fină, avea o expresie serioasă și lipsită de cochetărie.

În timp ce-și beau cafeaua, zborul a fost anunțat. Familia Parrado, cei doi socialiști și toți ceilalți din restaurant au coborât în sala de plecări, apoi au trecut prin vamă și controlul pașapoartelor și au ieșit pe pistă. Acolo au văzut avionul alb strălucitor care urma să-i ducă în Chile. Au urcat pe o scară de aluminiu până la ușa aflată în partea din față a aeronavei, au intrat în cabina înghesuită

și au ocupat locurile, care erau așezate în perechi de o parte și de alta a culoarului.

La ora 8:05, avionul Fairchild cu numărul 571 al Forțelor Aeriene Uruguayene a decolat de pe aeroportul Carrasco cu destinația Santiago de Chile, având la bord patruzeci de pasageri, cinci membri ai echipajului și bagajele lor. Pilotul și comandantul avionului era colonelul Julio César Ferradas. Lucra pentru Forțele Aeriene de peste douăzeci de ani, avea 5.117 ore de zbor și zburase de douăzeci și nouă de ori pe deasupra înșelătoarei cordiliere andine. Copilotul său, locotenentul Dante Hector Lagurara, era mai în vârstă decât Ferradas, dar nu la fel de experimentat. Odată fusese nevoit să se parașuteze dintr-un avion cu reacție T-33 și acum pilota Fairchild-ul sub ochii lui Ferradas pentru a căpăta un plus de experiență, așa cum se obișnuia în Forțele Aeriene Uruguayene.

Aeronava pe care o pilota - Fairchild F-227 - era un bimotor turbopropulsor fabricat în Statele Unite și cumpărat de Forțele Aeriene Uruguayene cu doar doi ani înainte. Ferradas însuși îl adusesse la manșă din Maryland. De atunci, făcuse doar 792 de ore de zbor: după standardele aeronautice, era ca nou. Dacă piloții își făceau griji, acestea nu erau legate de calitățile avionului, ci mai degrabă de curenții de aer din Anzi, despre care se știa că sunt deluzorii. Cu doar douăsprezece sau treisprezece săptămâni înainte, un avion de marfă cu patru motoare și un echipaj de șase persoane, dintre care jumătate erau uruguayeni, dispăruse în munți.

Planul de zbor întocmit de Lagurara prevedea ca avionul să zboare direct de la Montevideo la Santiago, via Buenos Aires și Mendoza, pe o distanță de aproximativ 1.500 de kilometri. Avionul avea o viteză de croazieră de aproximativ 240 de noduri. Prin urmare, ar fi avut nevoie de aproximativ patru ore, din care ultima jumătate de oră ar fi fost deasupra Anzilor. Cu toate acestea, plecând la ora opt, piloții sperau să ajungă în munți înainte de miezul zilei și să evite turbulențele periculoase de după prânz. De asemenea, se îngrijorau din cauza traversării cordilerei, care, în ciuda lățimii de mai puțin de 160 de kilometri, se ridică la o înălțime medie de 4.000 de metri, cu vârfuri de până la 6.000 de metri. Muntele Aconcagua, care se afla între Mendoza și Santiago, avea 6.960 de metri, cel mai